

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

A. MICHELSEN'S

BORGER- OG REALSKOLE,
(Østerbrogade 41)

i

Undervisningsaaret 1873-74.

~~~~~

*En kort Beretning tilligemed et Digt af Lærer Michael
Geertsen og en historisk Afhandling af Lærer
Henrik Haastrup, tilegnet Børnene.*

Udgiven ved Examen d. 28de og 29de April 1874.

Kjøbenhavn.

H. Christjansen's Bogtrykkeri.

1874.

Examens Schema.

Tirsdagen den 28de April.

	4de Drengeklasse.		3die Pigeeklasse.		2den Pigeeklasse.	
Kl. 8— 9.	Religion	Bestyreren.	Geografi.	Hr. Geertsen.	Regning.	Hr. Haastrup.
— 9—10.	Dansk.	Hr. Geertsen.	Dansk.	Bestyreren.	Geografi.	Hr. Knudsen.
— 10—11.	Historie.	Hr. Geertsen.	Tysk.	Bestyreren.	Dansk.	Hr. Knudsen.
— 11—12.	Engelsk.	Hr. Jakobsen.	Engelsk og Fransk.	Fr. Ørbek.	Religion.	Hr. Haastrup.
	3die Drengeklasse.		2den Drengeklasse.		1ste Klasse.	
Kl. 1—2.	Engelsk.	Hr. Jakobsen.	Dansk.	Fr. Ørbek.	Dansk.	Fr. Holst.
— 2—3.	Geografi.	Hr. Geertsen.	Regning.	Hr. Haastrup.	Bibelhistorie.	Bestyreren.
— 3—4.	Tysk.	Hr. Haastrup.	Geografi.	Hr. Knudsen.		
— 4—5.	Naturhistorie	Hr. Geertsen.	Historie.	Hr. Haastrup.		

Onsdagen den 29de April.

	4de Drengeklasse.		3die Drengeklasse.		2den Pigeeklasse.	
Kl. 8—9.	Geografi.	Hr. Geertsen.	Religion.	Bestyreren.	Tysk.	Hr. Haastrup.
— 9—10.	Naturlære.	Bestyreren.	Regning.	Hr. Haastrup.	Historie.	Hr. Knudsen.
— 10—11.	Regning.	Bestyreren.	Dansk.	Hr. Haastrup.	Naturhistorie.	Hr. Haastrup.
— 11—12.	Tysk.	Bestyreren.				

12—1. Gymnastik med samtlige Dreng

Hr. Paul Petersen.

	3die Pigeeklasse.				2den Drengeklasse.	
Kl. 1—2.	Religion.	Hr. Geertsen.	Historie.	Hr. Haastrup.	Religion.	Hr. Brandt.
— 2—3.	Naturhistorie.	Bestyreren.				
— 3—4.	Historie	Hr. Geertsen.				
— 4—5.	Regning.	Hr. Geertsen.				

Den nuværende Bestyrer overtog Skolen i August 1870 med 23 Elever; 1. Januar 1871 havde den 37, 1. Januar 1872 havde den 78, 1ste Januar 1873 havde den 106 og 1. Januar 1874 havde den 146 Elever. Disse ere fordelt i 4 Drengklasser og 3 Pigeklasser og blive underviste af 7 Lærere og 2 Lærerinder.

10 Børn have Fripladse, af hvilke „Magistratens Blegdamsskoles Legat“ betale 4, Fattigvæsenet 1, Grev Moltke Bregentved 1, Grosserer Schultz 2 og Bestyreren 2.

Betalingen, der erlægges forud for hver Maaned, er for 1ste Drengeklasse 1 Rd. 12 Sk. = 2 Kr. 25 Øre, for 2den Drengeklasse 1 Rd. 3 Mk. 12 Sk. = 3 Kr. 25 Øre, for 3die og 4de Drengeklasse 2 Rd. 12 Sk. = 4 Kr. 25 Øre. For 1ste Pigeeklasse 1 Rd. = 2 Kr., for 2den Pigeeklasse 1 Rd. 3 Mk. = 3 Kr. og for 3die Pigeeklasse 2 Rd. = 4 Kr. Desuden betaler hvert Barn 1 Rd. i Brændepenge, hvilke erlægges i September Maaned. For Afbenyttelsen af Hr. Engelbrechts Badeanstalt betaler hver Dreng 24 Sk. for hele Sommeren.

Undervisningen.

Der lægges særlig Vægt paa den mundtlige Undervisning, idet enhver Lektie, som Barnet faar for, først bliver fortalt, forklaret og tydeliggjort; næste Dag bliver der examineret for at erfare, hvorvidt Børnene have tilegnet sig det, for at tilføje og gjentage, hvad der endnu ikke skulde staa klart for dem.

Da denne Maade at undevise paa altid viser sig mest frugtbringende for Børn, have andre Hensyn, som den daglige Karaktergivning, maattet sættes til Side. Den mundtlige Forklaring tager nemlig den Tid, som ellers anvendes til at „høre“ hvert enkelt Barn i hver Time. Naar et Barn derfor engang fortæller, at det ingen Lektie har for og ikke er blevet hørt, saa maa man ikke slutte heraf, at det intet har lært, thi Udbyttet har som oftest da været størst.

Hjemmesiden har været og vil efterhaanden mere blive befordret ved Stilopgaver, Regnestykker osv. I første Dreng og 1ste Pigeeklasse, hvor Eleverne modtages aldeles uforberedte, bliver der fornemmelig undervist i Læsning, Skriv-

ning, Regning, Bibelhistorie og for Drengenes Vedkommende i Gymnastik, Pigerne i Haandarbejde (Holbech og Matzens ABC og Læsebog 1ste og 2den Del, Hansens Regnebog, en Regnetabel).

I 2den Drengeklasse optages af nye Fag: Historie og Geografi (udelukkende ved mundtlig Fortælling og med Benyttelse af Kaartet), Katekismus, Retskrivning, Tegning og Sang. Her benyttes Matzens Dansk Læsebog 1ste Del, Luthers Katekismus, Angers Bibelhistorie, Hansens Regnebog, Janniches Tegnehefte og 1 Regnetabel.

I 3die Drengeklasse gives en fyldigere Undervisning i samtlige førnævnte Fag, og af nye Fag optages Sproglære, Naturhistorie, Tysk, og Engelsk. I denne Klasse benyttes: Balslevs Katekismus, Angers Bibelhistorie, Salmebog, Matzens Læsebøger, Hansens Regnebøger, Johansens Danmarkshistorie, Erslevs Geografi Nr. 3 eller 4, Erslevs Atlas, Mortensens Naturhistorie, Rungs tyske Elementarbog, Listovs engelske Ledetraad, Janniches Tegnehefter og Text til „Danmarks Melodier“.

I 4de Drengeklasse kommer af nye Fag: Naturlære, Mathematik og geometrisk Tegning. Undervisningen fortsættes og udvides i alle førnævnte Fag. Foruden de Bøger, som bruges i 3die Klasse, ville Erslevs Geometri, Steens Arithmetik, Mortensens Naturlære og Rungs tyske Læsebog være at anskaffe.

2den Pigeeklasse undervises i Religion, Bibelhistorie, Dansk, Regning, Skrivning, Historie, Geografi, Naturhistorie, Tysk, Tegning og Haandarbejde med Benyttelse af de samme Lærebøger, som bruges i Drengeklasse.

I 3die Pigeeklasse undervises endvidere i Engelsk og Fransk, ligesom Undervisningen i alle Fag bliver fyldigere end i de lavere Klasser.

Til Forældrene.

De ærede Forældre og Værger, som have betroet mig

deres Børn, anmodes venligst om at overvære Examen, for at de med egne Øren og Øjne kunne høre og se Børnenes Fremgang og saaledes modtage et sandt Indtryk af Skolen, hvilket forhaabentlig vil bidrage til, at der kan komme et Tillidsforhold i Stand imellem Skolen og Hjemmet, som kan blive til stor Velsignelse for vor ansvarsfulde Gjerning. Skolen kan nemlig ikke bedømmes retfærdig efter de enkelte Elever, da navnlig stadig Skolegang ligesom Barnets Flid og naturlige Begavelse jo maa have en meget betydelig Indflydelse paa Fremgangen.

Elevernes skriftlige Arbejder og Pigernes Haandarbejder ligge til behageligt Eftersyn for enhver fra Examens Begyndelse til den 2den Maj, da det nye Skolkaar begynder.

Til Foraaret.

Lille Spire, kom kun frem!
 Borte er det hvide Dække.
 Mørkt og koldt er vel dit Hjem;
 Lad af Lærkens Sang dig vække!
 Kom dog, Spire! Skynd dig, kom!
 Mærker du ej Varmen, som
 I dit Indre vækker Kræfter?
 Det er Vaar, du længes efter.

Lille Blomst, dit Hoved hæv!
 Liden Bi maa paa dig vente.
 Snart han som en Bejler gæv
 Vil din Læbes Sødmæ hente.
 Kom kun, Blomst! Nok Solens Bad
 Styrke skal dit fine Blad,
 At, naar Nattens Kulde isner,
 Derfor ej du dør og visner.

Lille Knop, fold ud dit Blad!
 Sommerfugl har sukket længe.
 Og, hvor vil den være glad,
 Naar den tør sin Puppe springe!
 Liden Knop! I dig er lagt
 Livet skjult i ringe Dragt.
 Hør, nu hviske Foraarsvinde:
 „Du, kun du har Haabet inde!

Lille Bølge, rul du kun!
 Sno dig mellem Bækkens Stene!
 Tab dig i den dunkle Lund!
 Skjul dig under Bøgens Grene!
 Leg kun, Bølge! Nyn din Sang,
 Om end Vejen er lidt trang!
 Tro ej, Verden er saa liden!
 Alvor faar du nok med Tiden.

Lille Trækfugl, vær ej bange!
 Kom igjen til vore Lunde!
 Kan du nu de glade Sange,
 Som iljor du kvidre kunde?
 Har du ej i fremmed Land
 Glemmt den Plet ved kolde Strand,
 Hvor din Vugge stod paa Gænge?
 Kom da, Fugl, og bi ej længe!

Kom! ja kom, I fagre smaa!
 Fyld vort Bryst med Foraarsglæde!
 Hver en Blomst, hvert lille Straa
 Hils vi som Vaarens spæde.
 Kom da, Foraar! Lad din Luft,
 Fyldt med Sang og Blomsterduft,
 Rense ud af hvert et Hjerte,
 Hvad der er af Sorg og Smerte!

Michael Geertsen.

Esbern Snare.

Slutningen af det tolvte og Begyndelsen af det trettende Aarhundrede var en lykkelig Tid for Danmark. Den er kaldt Valdemarernes Tidsalder efter de mægtige Herskere af dette Navn, der i denne Tid sad paa Danmarks Trone. Men Tiden frembragte ikke alene Herskere som Valdemar den store og hans to Sønner, den gav os ogsaa Historieskrivere som Saxe, og Saxe fortæller om sin Samtid, naar han fortæller om en Biskop som Absalon og en Riddersmand som Esbern Snare. Disse Tvillingbrødre vare den berømte Skjalm Hvides Sønnestøtter. De bleve fødte i Aaret 1128 paa deres Fædrenegaard i Fjenneslev, af hvilken man endnu for faa Aar siden ved Gravning fandt Spor. Det gamle Sagn, der ved Oehlenschlägers smukke Digt er blevet bekjendt næsten for enhver dansk, fortæller, hvorledes Asker Ryg, førend han drog i Leding, bød sin Hustru, den ædle Fru Inge, at bygge Fjenneslev Kirke, hvis Opførelse var begyndt, et Taarn, ifald hun fødte ham en Søn, men kun sætte et Spir, ifald hun fødte en Datter. Da Helten kom hjem fra Leding, ”skued han Taarne to”, da hans Hustru havde født Tvillinger.

”Den første af de Sønner to
 Ham kaldte han Esbern Snare.
 Han blev saa stærk som den vilde Bas.
 Og mere snel end en Hare”,

og dette Tilnavn bar han ikke uden Grund. Om hans Ungdom vide vi lidet eller intet, men den faldt paa en Tid, da Folket stod splittet ad i Partier, og Lovløsheden var Herre i Landet. Denne Tilstand begyndte, da Knud Lavard blev myrdet 1134, og den vedvarede med kortvarige Afbrydelser til 1157, da Valdemar den store blev Konge. En saadan Tid maatte netop udvikle Mænd som Esbern Snare, og vi have Lov til at tænke os, hvorledes hans Udvikling er foregaaet: af sin Fader har han lært Vaabenbrug og Manddom, af begge

sine Forældre den Kjærlighed til Fædreland og Fyrstehus, som aldrig svigtede ham. Asker Ryg og hans Skægt havde altid været Knud Lavards bedste Støtte, og Tviilingbrødrene og Valdemar Knudson vare opdragne sammen. Den første Gang vi høre tale om Esbern Snare, viser han sig som fuldstændig værdig til sit Tilnavn. Han er i Besiddelse af dette ubetvingelige Mod, der vel ikke opsøgte Faren, men heller ikke gik af Vejen for den, end ikke for den mest æventyrlige. Det var i Vinteren 1156, medens Kampen endnu førtes mellem de tre Prinsler, Svend Eriksøn, Knud Magnussøn og Valdemar Knudson, at Esbern Snare paatog sig at bringe Underretning til Knud, der var paa Sjælland, om Valdemars Stilling i Jylland. Valdemar var nemlig bleven angreben af Svend, og hans Forbunds-fælle, Knud, kunde ej tro Rygtet, der fortalte, at han havde sluttet Fred. For at skaffe Visshed besteg Esbern et lille Skib, gjorde Rejsen frem og tilbage i det mest oprørte Hav og Vejr og bragte sikre og glædelige Efterretninger fra Jylland. Aaret efter træffe vi ham atter i Virksomhed. Han var ikke nærværende ved Kongemordet i Roskilde saaledes som hans Broder Absalon, men, da Valdemar var undkommen, finde vi ogsaa strax Esbern Snare om ham. For at Valdemar ikke skulde komme bort fra Sjælland havde Svend befalet, at der skulde slaas en Planke ud paa hvert Skib omkring hele Øen, medens der blev gjort Jagt overalt i de tætteste Skove for at træffe Flygtningen. Men Valdemar flakkede om i de tyndeste Skove, da han vel vidste, at han var sikrest der, hvor man mindst ventede at finde ham. Under alt dette viste Esbern sig snart hist, snart her med en større Trop Mænd for at vildlede Forfølgerne. Han viste sig ogsaa snart ved et, snart ved et andet Færgested for at skjule, hvor Overfarten skulde gaa for sig. Men, da saa Planen til Overfarten endelig var lagt, gik Esbern Snare til en Tømmermand, som var hans gode Ven, og bad ham istandsætte det Skib, der skulde bruges. Tømmermanden vilde ikke, da han frygtede for Svend. Men Esbern lod ham paa Skrømt binde i en stor Mængde Folks Overværelse og føre ned til Skibet, hvor han saa maatte forrette sit Arbejde. Saa var han jo tvungen til det, og Svend kunde ikke gjøre ham noget. Paa den Maade kom Valdemar over til Jylland, og hans Modstander fulgte snart efter. Hærene kom imod hinanden i Omegnen af Viborg, og her blev Esbern sendt ud for at udspejde Svends Hær. Da han havde opdaget, hvor den kom fra, og i hvilken Retning den drog,

wilde han dog vise Fjenden, at han kunde bruge sine Hænder lige saa godt, som han brugte sine Øjne. Han gav sig derfor næsten alene i Kast med de forreste Ryttere, som ingen Orden holdt, nedlagde et Par af dem og fangede deres Heste. Da Fjenden saa dette, troede han, at Esbern kun var Forløberen for hele Valdemars Hær, og alle Mand kom derfor paa Benene, men snart viste det sig, at det var en Fejltagelse, og de raskeste Ryttere gavede sig nu til at forfølge Esbern. Hans Hest var imidlertid meget hurtigere end deres og fløj som en Pil igjennem Luften, hvorfor han ogsaa flere Gange kunde give sig Tid til at staa af og puste, ja han tillod endogsaa en af sine Forfølgere, hans fordums Ven Peder Temme, at han maatte komme hen til ham, men, da de andre skyndte sig efter, fandt han det dog raadeligst igjen at komme dem af Syne. Tilsidst stødte de paa nogle Folk, som han havde lagt i Baghold, og hvoraf en for tidlig kom frem. Da de nu troede, at de havde en større Styrke for sig, og at de saaledes let kunde have løbet i en Fælde, skyndte de sig hurtig bort, og Legen havde Ende. Da Svend var falden 1157, og Valdemar bleven Enekonige, begyndte den Række af Vendetog, som efterhaanden skaffede Danmark Fred for Søøverne og gav det Herredømmet over Venden. Paa disse Tog vare Esbern Snare og Absalon de fornemste Høvdinge og Kongens mest betroede Mænd, og ingensinde krympede de sig for Faren. Mangfoldige Beviser gav Esbern paa sit Mod og sin Snildhed, og mangfoldige Gange var den visse Død hans øjensynlige Lod. Paa et Tog, hvor de danske hjemsøgte Arkonas Omegn, var Esbern saaledes den, der vovede, hvad ingen anden turde: den eneste Rygbo, der endnu ikke havde overgivet sig, stod i Vand til Halsen temmelig langt ude fra Kysten, hvor han sandsynligvis havde fundet en Sten som Fodfæste. I den svære Søgang vovede Esbern sig alligevel derud og fældede Rygboen, men, da han vilde vende om, svigtede Kræfterne ham, og han sank. Et Par Riddere begav sig strax til Hest derud for at redde ham, fik ogsaa fat i Kraven paa ham, men Bølgernes Magt var for stor, og de maatte se at redde sig selv. Fodfolket maatte nu ud for at redde Helten, hvilket da endelig lykkedes, men, da han kom op paa Strandbredden, var han som stendød, og, først da man havde rullet ham en Stund, kom Livet efterhaanden tilbage. I Aaret 1170 anlagde Esbern en Fæstning ved det gamle Hærviig, der blev Grunden til Kalundborg, og Hensigten var her at

have en fast Borg, hvorfra han kunde holde Udkig med Sørø-
 verne. Med dem maatte han døje mangan haard Dyst. Saa-
 ledes kom han 1170 i Kast med en hel Del Ester og Kurer
 under Øland. Sørøverne vare gaaede i Land, men Prins Kri-
 stoffer, Kongens Søn, forfulgte dem. Han var imidlertid saa
 uheldig, at han kom til at ligge med Bredsiden af sit Skib
 ind mod Landet. og han blev modtagen med en sand Sten-
 regn, saa Mandskabet var glad ved at kunne forsvare sig
 istedenfor at angribe. Da kom Esbern Snare til Hjælp med
 sit Skib og reddede Kongesønnen, idet han ved en snild Ven-
 ding lagde sig ind imellem dennes Skib og Landet, uagtet
 han nu selv maatte døje Stenkastet. Det lykkedes endog
 Fjenderne at komme ombord paa hans Skib og faa det truk-
 ket paa Grund, men, da Esbern, som stod i Løftingen, havde
 skudt 3 Skud med sin Bue uden at ramme, brak han i Ra-
 seri Buen i Stykker og sprang i fuld Rustning frem i For-
 stavnen, hvor han i en stiv Time holdt Fjenden Stangen,
 indtil han udmattet maatte trække sig tilbage til Løftingen,
 og nu var han kun selvanden tilbage paa Skibet: hele Re-
 sten var sprungen over Bord og flygtet. Da Fjenderne dog
 Øxen søgte at bane sig Vej gjennem Skibet, tog Esbern med
 atter fat, fangede deres Spyd i Luften og sendte dem saa ef-
 tertrykkelig tilbage, at de endnu tre Gange vendte Ryg. Dog,
 da han overvældet af Træthed og Møje, trak sig et Par Skridt
 tilbage, fik han en stor Sten i Hovedet, saa han styrtede be-
 vidstløs ned i Forrummet, og nu fore Fjenderne frem for at
 myrde ham. Men næppe havde hans tro Stalbroder rejst
 ham i Vejret, og de havde set Heltens Ansigt, før deres Mod
 sank, og de vege tilbage. Anden Gang trængte han frem i
 Forstavnen og fik dem fejet til Side, men anden Gang maatte
 han udmattet trække sig tilbage, og det havde ganske sikkert
 kostet hans Liv, vare ikke Kristoffers Folk omsider komne til
 og havde bragt ham bort. Endnu før hans Saar vare fuld-
 stændig lægte, havde Kongen dog atter Brug for ham. Denne
 Gang maatte han drage til Norge for at underhandle om Fred
 og maatte ogsaa blive deroppe som Gissel, medens Erling
 Skakke selv drog ned til Danmark for at slutte Freden. Da
 han nu med et eneste Skib vendte tilbage og var kommen
 ned til Sjællands Odde, fik han at vide, at fyrretyve Skibe
 vare løbne op under Sejerø. Esbern tænkte rigtig, at det var
 Sørøvere, men mente at kunne slippe forbi i Mørket. Han
 havde dog ikke tænkt paa, at det var Maaneskin, og, da Maa-

men kom op, opdagede Slaverne snart den enlige Sejler. Esbern blev alligevel ikke forknytt, men lod Rorkarlene stille sig i fuld Rustning, hver i sit Rum, og samlede det øvrige Mandskab om sig i Førstavnen. Medens han til begge Sider lod Pile regne ned over Sørøvrerne, forsøgte han at bryde igjennem de fjendtlige Skibe. "Lykkes det os nu at bryde igjennem", sagde han til Folkene, "da kommer allesammen med mig hen i Bagstavnen, men ingen taler et Ord, før at jeg kan have Ørenlyd, naar jeg har noget at melde. Falder jeg, da er Tue jer Høvedsmand, falder ogsaa han, da skal Æsger raade, men, falder ogsaa han med, da er Striden vel saa godt som endt". Da nu Esbern vilde trække sin Brynje paa, klagede Styrmanden sig, fordi han intet havde at beskytte sig med og maatte bruge begge sine Hænder ved Roret. Strax rakte Esbern ham sin Brynje, en Handling, der til Gavns satte Mod i Folk, da de saa, hvor lidt han agtede Fjendevaaben. For fulde Sejl brød man nu igjennem Fjendens Linie, og Pilene fløj saaledes om Ørerne paa Slaverne, at de to Gange vege tilbage. Tredie Gang vilde de gjerne have at vide, hvem det var, der med et eneste Skib kunde gjøre dem Striden saa haard. "Navnet gjør intet til Sagen", raabte Esbern; "fang os først, saa kunne I faa at vide, hvem det er." Hans Røst blev kjendt af en dansk Adelsmand, Erik Burissøn, der var tagen til Fange af Venderne, og han raabte nu himmelhøjt: "Jo pyt, om I fanger Esbern!" Da de hørte, at det var Esbern Snare, satte de fra begge Sider ind paa Skibet, men de lede kun et stort Mændefald, uden at en eneste dansk kom til Skade. Imidlertid faldt Vinden af, og Esberns Folk spurgte nu, om de skulde bruge Aarerne. Det forbød han dem dog, for at man ikke skulde synes bange. Men, da han frygtede for, at Selskabet omsider kunde blive ham vel besværligt, fandt han paa en List. Han lod en af Folkene gaa til Tops og slaa Ild med Staal og Sten. Da Fjenderne saa dette, troede de, at han gav Tegn til en Flaade, der laa i Baghold, hvorfor de holdt op med at forfølge ham, saa han uden flere Hindringer naaede sin Hjemstavn. Vi have nu set Exempler paa, hvorledes Esbern Snare var i Kampen overfor sine Fjender, men ikke mindre Mod viste han overfor sine Venner og sin Konge. Som Raadgiver kunde han vise det største Mod og den største Besindighed. Derfor hørte han — tilligemed Absalon — til Kongens fortløigste Raadgivere, og ingensinde var han bange for at tage Bladet fra

Munden. Dette viste sig især paa den Rejse, som Valdemar 1162 foretog til Keiser Frederik Rødskjæg i Tyskland for efter Keiserens Opfordring at mægle i nogle opstaaede Kirkestridigheder. Men Frederik Rødskjægs egentlige Hensigt var at faa Højhedsret over Danmark og faa den danske Konge til at tage sit Rige til Len af Tyskland. Forgjæves forestillede Absalon Valdemar dette, men den ridderlige Konge vilde intet høre derom og var fast bestemt paa Rejsen. Den gik ogsaa for sig, og Rigets bedste Mænd ledsagede Kongen. Da de vare komne over Elben, slog det dog Esbern, at det var Dumhed saaledes at lade Kongen løbe i Fælden. Han holdt derfor Raad med sin Broder om, at man af al Magt burde søge at foreholde Kongen det farlige i at gjæste Kejseren. Absalon troede ikke, det kunde nytte noget, men gik dog med for i fornødent Fald at stille Kongens Vrede. I de djærveste Ord forestillede Esbern nu sin Konge, hvor klogt det vilde være at vende om og rejse hjem, men Valdemar, som aldrig var mere ordknap, end naar han blev vred, udbrød: „Ogsaa med én Kryster mindre vil jeg fortsætte Rejsen“. Senere maatte han bittert angre, at han ikke havde fulgt sine Venners velmente Raad. Som Esbern kunde tale til sin Konge, saaledes kunde han ogsaa tale til Folket. Hans mægtige Veltalenhed kunde rive Folket med sig til Begejstring og Stordaad. Det var ham, som 1187 paa et Danehof i Odense opfordrede de unge danske til at deltage i et Korstog for at udfri det hellige Land af den ægyptiske Sultan Saladins Hænder. Denne Begivenhed skyldtes det vistnok, at der dog var nogle danske med paa det tredie Korstog.

Tvillingbrødrene opnaaede begge en høj Alder: Absalon døde 1204, men Esbern overlevede ham ikke længe. Paa sin Gaard, Sæbygaard, der ligger i Nærheden af Tissø, faldt han 2044 fra Stentrappen ned paa en Møllesten, hvorved han brækkede Halsen. Saaledes endte han sine Dage, denne de danskes „Ridder uden Frygt og uden Dadel.“
